

L A V R. S A N T E N I I

C A R M I N A

I V V E N I L I A.

E D I T I O T E R T I A.

L O N D I N I:

A P V D P. E L M S L Y, S T R A N D.

А И М Я С

А И М Я С



10. 10.

229.

TYPOGRAPHUS LECTORI.

LECTOREM, si qui sit, cui cetera Santenii opera non-dum innotescunt, scire refert eum esse, qui Propertii editionem Burmannianam perfecerit, & in publicum emiserit: reliquias, opuscula, fragmenta poetarum Belgicorum aliorumque; ac specimen novae Catulli editionis, (in qua perficienda cum maxime versatur,) ediderit: aliquas librorum recensiones in Bibliotheca Critica scripserit: Callimachea quædam Latino carmine donarit: & in eo sit, ut novam Terentiani Mauri editionem publicet. Londini, Feb. 1792.

L A V R. S A N T E N I I

C A R M I N A.

I D A.

E L E G I A I.

INFORTVNATO miserum solamen amori,
Annule! quem articulis gessit Amica suis;
Quem solum carâ de se mihi dura reliquit,
Secum unum quem non abstulit Ida mihi;
Dulcior Ida suo sexu, ingeniosior Ida,
Ore vel Idaliâ non minor Ida Déâ;
Ida, suo facilis quae si spiraret amanti,
Redderet et Musae mollia fata meae,
Te gemmis, te fama tuo diuturnior auro
Efferret nostris, annule, carminibus.

B

Blanditias quoties, quoties mea basia sentis,
Et lacrymas quoties combibis orbe meas!
Ten' digit i tetigere! parens quis Memnonis axem
Et rosea Eos cogere vellet equos.
Forsan et humidulis te admoverit illa labellis,
Quae colit, a geminâ cincta forore, Charis.
O vel Hydaspeis mihi carior, annule, gemmis,
Et, quascunque tenet caerula Doris opes!
Cui mihi dum cupidos intendere detur ocellos,
Non morer, ut periit Laodamia, mori.
Quod mea non sicco si fata reponeret Ida
Lumine, quid cessas rumpere, Parca, colum?
At tu me totam comitaberis, annule, vitam,
Et dígito affixus tu morientis eris.
Tunc, ego cum tantos impar perferre dolores
Ante diem furvos mittar ad umbra lacus;
Cum dominae poterit necdum immemor esse severae
Lingua, sed, Ida, tuo in nomine deficiet.

E L E G I A II.

Ergo ego perpetuum fallaci vincitus amore

Conquerar aetatis aspera fata meae?

Ergo ego vernantem temerarius usque iuuentam

Ingratae perdam ludibrium dominae?

Surdior, Ida, freto stridenti, immittior Ida,

Mobilis aequoreis, Ida, minus scopolis!

Non te blanditiae, non te lamenta movere,

Non fusae, amplector dum tua crura, preces,

Non, casto contenta toro te flectere vota,

Non ducta in laudes carmina saepe tuas,

Non anni potuere novem, non mille labores,

Non toties longae spreta pericla viae,

Inve tuam faciem vigilatae tempora noctis,

Aut studiis periens hora diurna meis.

Vnum erit auxilium; nostri tibi taedia tollam;

Sic animis potero, faeva, placere tuis.

Scilicet extremas procul hinc fugiemus in oras,

Vt toto a facie dividar orbe tuâ.

Vt laribusque tuis longe, patriâque remoto

Spes quoque visendae fit mihi demta tui.

Seu trucibus colitur quâ levis America Mauris,
Seu Guinea feras quâ fera nutrit humus ;
Quâ desideriis et lentâ tabe peremto
Contingent ipso fata gemenda loco ;
Quâ non ulla, choros buxo ducente supremos ;
Plorabit moestis naenia funeribus ;
Nec, licet ante diem raptum, comitare parenti
Ad structos dabitur corpus inane rogos ;
Nec misero in partem veniet cum patre doloris,
Quae ferat in cineres debita dona, foror ;
Quâque anima haud labris erit excipienda propinquis,
Lumina cognatas nec subitura manus ;
Quâ, licet ipsa meo sis denique mota dolore,
Non facies lacrymas combibet, Ida, tuas ;
Oscula nec gelido pones morientis in ore,
Nec sparges tonsas in mea busta comas ;
Sed, de vexato superet quae corpore, partem
Condet in inviso barbara terra finu ;
Vmbraque Gaetulas errabit mixta per umbras,
Hospita per manes umbra Batava feros.
Ida, tui fastûs, sero te tum, Ida, pigebit ;
Duritiae eventum disce, superba, tuae.

I D A.

E L E G I A III.

QVAE rapit in numeros nova vis? quis me Deus urget
Tendere sepositae fila soluta lyrae?
Fallor, an innocuum non aversata Poëtam
Cor mœvet afflatu Calliopea suo?
Si modo nec quenquam petulanti laesimus ore,
Si modo mens turpi crimine nostra vacat.
Numine Musaeo an Numen manifestius Ida
Attonitum in laudes me iubet ire suas?
Certe praeteritos didicit iam ponere fastus,
Nec potis est lacrymas lenta videre meas.
Certe formosa est: Veneris nec ab ore puella,
Iudice me, dominâ sit prior ulla meâ.
Sed mihi constantis nec forma est causa furoris,
Non oculi, aut tenues, myrtle fila, comae;
Quaeve precor stringant olim mihi brachia collum:
Est aliud, de quo tantus amator ego:
Et decor, et faciles componens gratia mores,
Atque animi dulcis, mixta pudore, quies;
Ingeniumque, artesque, et blandis fusa labellis
Suavior Hyblaei melle loquela favi;

Naturaeque tuae bona tot, tot pectoris, Ida
Ingenuusque notans ora modesta color;
In tenero spirat mitis clementia vultu,
Spirat nobilibus mens generofa notis:
Pingere Virtutem si quis velit aethere lapsam,
Exemplum tabulis hinc petat ille suis.
Tu modo te nostris da, praestantissima, flammis,
Materiam et numeris suffice blanda meis.
Tunc, veniâ, Relande, tuâ, veniâque Secundi,
Et mea me nomen vate puella feret.
Tunc memori clarum titulo testante triumphum,
Pendebit Cyprio grata tabella tholo:
“ Quae tibi de victâ posui Laurentius Idâ,
“ Accipias placidâ munera fronte, Venus!”

E L E G I A IV.

Ecquid, ut aspecta est gemmae sculptura fidelis,
Littera, novisti, missa fit unde tibi?
Nomina num ceris nisi legeris, Ida, solutis,
Santeniâ ignores verba notata manu?
Me tenet umbroso Raaphorstia villa recessu,
Leida, tibi, an propior turribus, Haga, tuis?
Proxima surgit ubi Burmanno sylva poëtae,
Qualiter intonso Castalis umbra deo.
Hic, optata mihi facilis facere otia, Baffus
Hospitio indulxit rustica tecta meo;
Notus amicitiâ parvo mihi tempore Baffus,
Aequus at antiquis Baffus amiciis.
Hic utinam, riguos mecum spatiata per hortos,
Haereres lateri, cara puella, meo!
Hic dare purpureis liceat properata labellis,
Hic per iucundas oscula ducta moras!
Hic oculos animumque tuâ saturare figurâ,
Pendenti effusâ per tua colla manu!
Et captare, tuo qui spiritus effluit ore,
Mulcentem afflatu languida corda suo;
Nocturnos ut prata bibunt sitientia rores,
Vel Zephyri aridulas ut fovet aura rosas.

Hic lectum dabit herba, duobus amantibus una,
Vnaque compositos integre umbra duos ;
Quale sub arboribus gramenque et pressit Adonin
Cypria, fidream posthabuitque domum.
Mollibus ipsa leges digitis hic mollia fraga,
Quaeque tuis certent mala rubore genis.
Dulcis et in plenis cumulabitur uva canistris,
Moraque, Thisbaeā nunc quoque pulla nece.
Quam tecum vellem hic omnes inglorius annos
Exigere, inque tuo deficere, Ida, finu !
Hic sacra interdum castis sequar orgia Musis !
Sacra quidem Musis, sed mage sacra tibi.
Non tantum ingenio, quantum servimus amori ;
Hinc vitae, hinc numeris laus eat una meis !
Nulla sit adverso mihi fama Cupidine ; nulla
Gloria, si gremio non cubat Ida meo.
Annuat, et votis adsit Cytherea modestis,
Quaeque praeest sancto pronuba diva toro !
Sed quid ego heu falsā deludor imagine sensus !
Quid precor aversos irrita vota deos ?
Non ea Fortunae est in me clementia, vitae
Vna serena meae possit ut ire dies.
Dum tamen externo longinqua moraris in orbe,
Nec cohibet patrio te tua Leida lare ;

Te colit absentem, te mens mea cogitat unam,
Et tua nil praeter nomina lingua sonat.
Invenit haec oriens me sol mediusque canentem,
Nec vespertino deserit aura gelu.
Vos Zudviciacae testes estote Nepaeae,
Et Santhorftiaco Naï vagata solo ;
Dicite, quam totos saepe Ida vocata per agros
Ad responsuras venerit auriculas ;
Idam iterant colles, laetataque collibus Echo,
Echo iucundum promta referre sonum ;
Sylva Idam levibus suffibilat ipsa susurris,
Idam iterat raucae murmure Rhenus aquae.
Saepe ad finitimam, mea vita, excurrimus urbem,
Vt desiderium leniat illa tui ;
Nulla sed urbs aegro solatia praestat amori :
Det veniam verbis Leida venusta meis !
Nam blandis licet intersim conviva puellis,
Vna oculis adstas, Ida, remota meis.
Tu celer in nostros o labere, vita, lacertos,
Et mihi redde oculos, numina nostra, tuos ;
Qui si non essent, iam nunc mea morte natarent
Lumina, iam furvas isset ad umbra domos.
Curarum tu sola quies, tu dulce dolorum
Lenimen, cuncti tu medicina mali.

Oppresso aerumnis una es tu nata voluptas,
 Vna vel innumerae tu mihi divitiae.
 Paupertate tuis, mea lux, non laedar in ulnis ;
 Sortis ego hic tristes non querar, Ida, vices.
 Quid tamen aeternum socialia foedera differs ?
 Quid laceras lentis pectora fida moris ?
 Quid credam ? num te melioribus, Ida, reserves ?
 Num taedâ inferior censem ipse tuâ ?
 Si, nisi qui meritis poterit te dignus haberi,
 Nullus erit nuptae vir tibi, nullus erit.
 Quod non egredior structis de marmore teclis,
 Nec domus antiquos quod mea iactat avos ;
 Nec caelata meis rapiuntur ab effeda bigis,
 Villa nec immensi quod pretiosa foli est ;
 Sed nulli cessurus amor, sed amica pudori
 Pectora, sed sociis carmina cara meis.
 Non tamen ut verear, ne mutes, Ida, calores,
 Aut non perspectâ sis mihi nota fide ;
 I vel ad Hesperios, vel Eeos visere ad Indos,
 Servabit custos te mihi semper Amor.
 Sed, precor, hunc praesens animum erectura iacentem,
 Mi reditu vitam redde benigna tuo !

Dat. A. D. Kal. iv. Septemb. 6, 1773.
 ex RAAPHORSTIANO.

E L E G I A V.

DICITE io Paean! socii; bis dicite! amantis

Ambiat ornatas myrtus odora comas.

Vicimus! et placitâ tandem potiemur amicâ,

Ida nec aeternae virginitatis erit.

Ida mea est, non illa fidem ruptura iugalem,

Et mea, dum vivet (rumpere Livor!) erit.

Delenita meis illam Venus aurea curis

Flexit, et in thalamos detulit aequa meos.

Tunc sub tectâ maris gemmas mihi misit Eoi,

Quodque legit fulvis Indus uterque iugis,

Nec mihi maluerim, lunato plurima Turcae

Rapta Romanzoviâ, clara tropaea, manu.

Nunc mihi nunc blando procedent lumine soles,

Nunc erit arbitrio vivere posse meo.

Vna dies omnes poterit pensare dolores,

Quos ducta ambiguo vita in amore dedit.

Me iuvat et studiis Venerem sociasse feveris,

Otiaque in dominae carpere docta sinu.

Iam nunc Ausoniis, Graiisque ante omnia Musis

Sacra feram; o longos da mihi, Parca dies!

Iam Romanarum evolvam exemplaria legum,
Volvam ego Thesei scita diserta fori.
Imperiique meis quae forma tuenda Batavis,
Inquiram, et populos quae bene iura ligent.
Me iuvat in caraे gremio cecinisse puellae ;
Oscula cum numeris misceat Ipsa meis.
Quin mea venturo credam placitura nepoti
Carmina, si placeant auribus, Ida, tuis.
Hic mihi vivendi superat modus, hic mihi finis ;
Hinc cineri veniet gloria sera meo.
At vos corda, Sophi, studio cruciatis inani,
Qui summum tantà quaeritis arte bonum ;
Quaeritis, an virtus, an p̄aeponenda voluptas,
Et quâ sit felix vita petenda viâ.
Solus Amans novit, quae sitaque commoda solus
P̄ossidet ; huic cuncta est una puella bona.
Vnica felicis per amorem semita vitae est :
O fieri qui vult cùnque beatus, amet!

I A N O D E N E V F V I L L E,

C V M

I O R D E N S I I G E L L I A M *mibi reddere negligeret.*

Si vacat, et tanti tibi iudicor, accipe, Iane,
Infelix queruli carmen amantis opus.
Scilicet abrepto nunc solus amore vacare
Cogor, et in viduo triste! iacere toro.
Gellia nec, mea cura, iocos, nec dulcia praebet
Oscula, nec solitas fert mihi blanditias.
Sed me perpetuo devovit Gellia luctu,
Dum negat ad socios illa redire lares.
Quid queror iniustus! fortasse invita tenetur,
Nec minus absentis flagrat amore mei.
Quare age, ne fidi (potes hoc) solvantur amores,
Fac celer illa tuum deferat hospitium,
Inque torum redeat notum, sociosque Penates,
Et petat amplexus, ut folet illa, meos.
Sic tuus ingenuas discat bene filius artes!
Sic tua te multâ prole marita beet!

HERMANNO OOSTERDYK

ET

MARIAE FRENZEL

S P O N S I S.

OOSTERDYKIADAE tandem prece Frenzela vatis
 Victa; poëtarum turba triumphe! canat.
 Quam frustra cupiere nurum fibi mille parentes,
 Mille proci thalamis quam cupiere suis;
 Sic decet! ingenium versusque in dote ferenti
 Posthabuit sapiens mille puella procos.
 Hoc est femineo decus et laus maxima sexu,
 Et quod in exemplum femina quaeque trahat.
 Vatibus o tenerae faciles estote puellae:
 Gens mage virgineum non colit ulla chorum;
 Et, nimis heu! constanter amant, nec fallere nôrunt;
 Simplicitas animo, candor in ore sedet.
 Neu vos Pierisin veteres praeponite ceras;
 Cumque suis migret dives amator avis.
 Scilicet uxorem Crassi quae nominet aetas?
 Vnde fit Attalici nota marita tori?

Carmine cum vivat Nemesis, vivatque Corinna,
Romani vivat Cynthia Callimachi.
Divitias abolebit edax titulosque vetustas ;
Effugiet Stygias nil, nisi carmen, aquas,
Frenzela sic toto pariter celebrabitur orbe,
Oosterdykiadae iuncta puella suo.

I A N O H E R M. H A A K M A N.

De Adulteriis disputanti.

MUSARUM dum, Iane, decus convicia fundis
Debita in obsceni crimen Adulterii ;
Et quas Ius statuat, quas Lex sanctissima poenas,
Et Fas facundis vocibus omne doces ;
Mirantur iuvenes, laudat sapientior aetas,
Virginei ante omnes sed tua verba chori.
Et sibi quaeque virum tam casti pectoris optans,
Ardet in amplexus ire puella tuos ;
At vovet occulte, cum lectum ascenderis alnum,
Vt tibi pro tetricis improba verba sonent.

T R I V M P H V S A M O R I S .

Non ita lascivis gavisa est Hectoris ulnis
Andromache, aut Helenes sic Paris in gremio ;
Non ita Leander, victis Athamantidos undis,
Cum tetigit portus, Sesti puella, tuos ;
Nec sic Alcmenae laetus Jupiter igne,
Cui voluit noctes continuare duas ;
Nec sic Gradivus, de milite factus amator
Cum Veneris gereret mitia bella sinu :
Quanta mihi fuerunt hesternâ gaudia nocte,
Optatis quoties ! Phyllidos in thalamis.
Iam coelo (meminisse iuvat) sol cesserat alto,
Cum propero ad dominae limen iturus amans
Aemula fraterno lucebat Luna nitori,
Qualis Abydeno dux fuit ipsa proco.
Hanc ego furtivis supplex ut amoribus adsit,
Et referat menti Latmia faxa, precor.
Vtque favente Deâ iam limina cara videbam,
Demsit pulsatis Ipsa seram foribus,
Ipsa Dionaeos stetit irreligata capillos
Phyllis, et ad niveos veste recincta pedes.

Ista Semiramidis thalamos ineuntis imago,
Forma Corinthiacae Laidos ista fuit.
Sarcinaque ex humeris mox non onerosa pependit,
Mercedemque viae basia mille dedit ;
Basia, longinquis peterem quae iussus ab Indis,
Aut Zembla Arctoo quâ viget usta gelu.
Quin nec eo contenta fidem collaudat amantis,
Ad Paphium et sic me sponte lacepsit opus :
“ Hospitium parat ipsa tibi, sternitque cubile
“ Cincta Cupidineo molle Venus populo”
Nec mora : . . . sed quid enim noctis tot gaudia narrem :
Quae cepisse iuvat, capta filere decet.

AD SYLVAM.

IMITATIO FLAMINII.

AERIAE quercus, et subdita quercubus arva,
Et fons, qui vitreo dividis arva pede;
Hic ubi prima meis oblata Lycoris ocellis,
Et lingua ardores hic ubi fassa meos;
Vivite felices! ravidis ne solibus aeftas,
Neu vos urenti frigore laedat hiems!
Neve ferae violent fontem, quercumve bipennis,
Neu tarda hic rapidis agna fit esca lupis!
Vos Nymphae celebrent, lascivaque numina Fauni,
Vos prae Maenaliâ Pan amet Arcas humo!

VITAE RVSTICAE LAVDES.

FELIX! cui, strepitu procul urbanoque tumultu,
Concedunt placidos rura beata dies.
Felix! qui, curis et ab ambitione remotus,
Privato vitam sub lare pauper agit ;
Qui voti exiguis, parto contentus acervo,
Non cumulat densas semper avarus opes.
Saeviat, et variis petat hunc Fortuna procellis,
Nil, mala quod demat, laeta vel addat, habet.
Quod si non Phrygiis surgat domus alta columnis,
Nec sit inauratâ confpicienda trabe ;
Tutior at faciles frondente sub arbore somnos
Captat, et ad fontis lene fluentis aquas :
Seu nemus in scenae faciem, seu frigida Tempe,
Antrave, Hamadryasin grata latebra, iuvant.
Quod si marmoreas numerosa nec obsidet aedes
Mane clientelae subdita turba suae ;
Suavius est rivi, quam vulgi murmura, murmur,
Suavior, arboreis quae strepit aura comis.
Et modo ridentem securus oberrat agellum,
Et modo lanigeras ipse recenset oves.

Nec piget interdum duros subiisse labores
Ruris, et agricolae flectere aratra modo ;
Nec pudet infelix lolium extirpare ligone,
Fertile nec motâ spargere semen humo.
Sic positis terram subigebant fascibus olim,
Quos tulit intoscos Martia Roma viros.
Castra pari curâ disponere et arva peritus,
Sollicitat rastri dente Senator agros ;
Et, lauro incurvum praecingens vîctor aratum,
Ruricolis ponit parta tropaea deis.
Quis Cincinnatum, quis te, Serrane, serentem ?
Quis Fabium nescit ? quis Curiive focum ?
Arva Coruncani, coluerunt arva Catones,
Arvaque Fabricii, Scipiadumque manus ;
Illa manus, Lybiae clades, Carthaginis horror,
Et, Phoenissa, tuas frangere nata domos.
Quid ? non te flores et vidit prata rigantem
Tmolus ab excuso, Cyre beate, jugo ?
Nunc eat, et neget haec imitari nomina quisquam,
Quod decuit reges, quis sibi turpe putet ?
At, si securae capienti commoda vitae
Natura ingenii divitis addat opes :
Si mentem ingenuas amet excoluisse per artes,
Pierios si non negligat ille choros ;

Altior humanâ sibi forte beatus olympum
Afferit, aeternis proximus ille deis.
Hic igitur veterum versat monumenta virorum,
Quos Graii, aut Graiis aemula Roma dedit.
Aut leges, Natura, tuas scrutatur, et alto
Aetherias animo tendit adire plagas :
Quis Deus hanc mundi moderamine temperet arcem ;
Consulto, an casu fulmina missa tonent ;
Quae lex astra regat ; quo Delia luceat igne ;
Currere vel Titan quod videatur iter ;
Vt bis terna petant communem fidera Phoebum,
Vtque eadem refugâ vi per inane volent ;
Vt circumfuso libretur in aëre, moles
Maxima, ponderibus pendula terra suis ;
Vnde tremant montes ; fluat et cur refluat aequor ;
Vnde nives ; venti quâ veniantque domo.
Doctorum aut studiis animum emendare Sophorum
Nititur, et quid sit jusque piumque notat.
Quae summi natura boni ; virtusne beatum
Reddat, an auriferis quae parit Hermus aquis.
Hic quoque post Veteres evolvit scripta Novorum,
Postera quos Priscis saecla tulere pares.
Excipit has artes blando modulamine Musa,
Seriaque argutis temperat illa jocis.

Saepe jocos tamen et veniunt, et feria saepe
Rumpere amicorum suavis ab urbe cohors.
Hic modo quae didicit, tranquillâ mente revolvit,
Molliter in rivi margine conpositus.
Interea, dulci dum pascit imagine sensus,
Occupat en furtim lumina victa sopor;
Conciliant volucres nemorisque silentia somnum,
Quaeque susurranti sibilat aura fono.
O studiis, o vita animo opportuna colendo!
O rura! Aoniis apta theatra viris!
Sic doctis olim vixitque Epicurus in hortis,
Quaeque Epicureas turba secuta vias;
Sic Academiae dilexit nomine villam
Primus in Ausonio Tullius eloquio;
Ascraeisque Senex cecinit qui collibus uvas,
Doctus et Ascraeae par cecinisse lyrae.
Bandufia, et vallis placuit tibi, Flacce, Sabina,
Et vicina Pedo sylva, Tibulle, tibi.
Sic, via Flaminiae quae Clodia juncta videbat
Rura, dabant Mufis otia, Naso, tuis;
Otia, Bilbilico quae Nomentana poëtae,
Ausonio a proavis villa relicta dabat.
Praedia non referam, Alcinoum superantia, Plini.
Nec, Luculle, tuis aemula xyta canam:

Fertilis irrorat quâ Clausam Sorgia Vallem,
 Maxima Cecropiae cura Petrarcha Deae,
 Et famulæ consors mensæ, consorsque laboris,
 Delitet ignotâ per duo lustra casâ.
 Quid nunc Lotichium, Molsaeque, Actique recessus
 Heinsiadaeque urbis Broukhufisque fugam,
 Atque alios memorem, qui simplicis otia ruris
 Urbanae vates præposuere togæ?
 Pootius occurrat, Musis stupor ille Batavis,
 Nec citharâ Hooftiade Vondeliove minor:
 Laeva tenet stivam, Clarium sed dextra libellum,
 Mugitu rumpunt carmina lecta boves.
 Dat locus ingenium: gaudent et rure Camenæ,
 In parvâ latuit Cynthius ipse casâ;
 Hinc rure ingenium manifestior afflat Apollo,
 Entheus a coelo lapsus et ille furor.
 Catius hic curas, vitatque Hugenius aulam,
 Et canit agrestes dignus uterque lares.
 Quam iuvenile melos! domini licet alba senectus
 Ockenburgiaci gaudia cantet agri.
 Dulce Batesteinum, vives, dum gloria castis
 Pierisin, lepidis dum manet ulla joçis.

Ipse ego, dum meditor teneris hoc carmen in annis,
 Abiectus ripâ, lucide Vechta, tuâ;
 Hic ubi avo proavoque meo domus hospita quondam
 Surgit, et a Dulci nomina Valle gerit;
 Ipse ego, inadsueto pectus contactus ab oestro,
 Nescio quem sensi, corde stupente, deum.
 Rus utinam et nostrae statio fit fida senectae!
 Extremum hic claudant otia docta diem!
 O ita, Phoebe, velis! ita, numina vatis, Iäcche
 Et Venus, et Veneris nate, novemque Deae!

In ZEKTENDAELIO

1764.

PETRO BVRMANNO SECUNDÓ.

Libertatis Batavae Saeculum alterum celebranti.

BELGICA quo tellus, Burmanne, superbit alumno ;

Burmanne, Amsteliis maxima fama tuis ;

A Phoebi cantu quo non prior ullus ; o aevi

Antiqui aeternis non minor ingeniis !

Quas tibi Libertas referet, quas Patria grates,

Cantanti Herois fortia gesta sui ?

Servitum Asturio qui noluit ire Tyranno,

Nec, duce se, Belgas iussa nefanda pati ;

Degener aut Patriae se subduxisse periclis,

Spectare e tuto vel mala tanta loco.

Et tamen has aliis quisquam transcribere laudes

Ausit, ut Henrico detrahat inde tuo ?

Vindice te gaudet, Burmanne, nec ullius unquam

Belgica Libertas maluit ore loqui.

Hei mihi ! Vrifiadae quod me dolor urget ademti !

Et mentem affuscant nubila fata meam !

Nam, nisi moereret cari perculsa Magistri

Interitu, officio non fatis apta suo ;

Verba licet puer tantum puerilia dicitet,

Digna nec a tanto vate, Thalia, legi ;

Libertate animosa tamen se vinceret ipsa,
In coelum et numeris surgeret acta tuis.
Nunc lacrymae impediunt mea carmina finguuntusque,
Atque animo nunquam cura fuganda meo.
Sed quid ego haec referto? tibi nam, gens enthea, vates
Certatim laudes, quo decet ore, canunt.

1766.

GERARDO HOOFT

Civitati Amstelaedamensi ad Acta vocato.

AMSTELIAE tabulas urbisque arcana Señatus
 Creditat en fidei, care Gerarde, tuae ;
 Gaudeat antiquum domus altâ a stirpe Batavum !
 Hoc Avus, hoc Genitor, Consul uterque, velint.
 Vota soluturis servebit limen amicis,
 Vix capiet turbam, sit licet ampla, domus.
 Nostra quoque ingenti gratantum immixta catervae,
 Sustinet Hooftiacos Musa subire lares.
 Musa quidem, titulis accedere nomina, gaudet ;
 Ne noceant studiis, sed timet, illa tuis.
 O potius quot opes, vel quot spatiofus honores
 Orbis habet, tenebris alta recondat humus !
 Quam lucro ingenuas migres tu turpiter artes,
 Ingeniumve finas ambitione premi.
 Nam neque divitiae, Tyrio quae fulget ab ostro
 Nec toga, nec tituli nobilioris honor,

Celsa Carysteis non atria nixa columnis
Interitūs durā conditione vacant ;
Omnia quae extremam tecum condentur ad urnam,
Sola sed ingenii fama superstes erit ;
Hanc nōn ipse rōgus, nōn deleat ulla vetustas ;
Hanc servat serus perpetuatque nepos.
Ergo animum, o Hoofti ! melioribus erige curis,
Et face, ut in ventos verba timentis eant.
Tu genus, a proavis clarum, virtutibus aequa,
Nec faustum a coepio tramite flecte pedem.
Ardor Apollineas maneat tibi iugis in artes ;
Praefer et humanis munera dia bonis.
Sic, precor, o facilem precibus se praefestet amantis
Iulia, carminibus nota puella tuis !
Vtque Pater successit Avis, succede Parenti !
Plurimus eque tuo stemmate Consul eat !
Sic tua par olim proavo sit Musa Poëtae !
Nomen et a docto ne minus orbe feras !

H. S C H O M A K E R I

A D

Z V T P H A N I A M E R V D I T A M

C A R M E N E L I C I V M.

QVID dubitas prodiere, liber? quid culta moraris
Pagina? jam Domini linque polita manum.
Volvere te cupido Belgae gestimus ocello,
Vt corda Herois extimulemur avis;
Qui tenebris, pulso qui sustinuere stupore
Afferere Ingenio Pieris inque decus.
Iam tua ad externas pervenit gloria gentes,
Quas desiderio conficis ipsa tui;
Quale Therapnaeae Phrygiam rumore maritae
Memnoniamque potens forma replevit Eon;
Laomedonteam quae postquam intravit in urbem,
Longa Cytheriacâ per freta vecta rate,
Famae iam praesens praeconia vicit avarae,
Incessitque novae laude superba Deae.

Sic tua fama, tui dabitur cum copia, crescat,

Sic quoque nunc meritis vix satis aqua tuis.

Sorte suâ felix, plausus Zutphania tollet,

Tollet ab attonitis Drusius amnis aquis;

Nec metuent sibi, gens dum Schomakera, superstite

Barbariem patrio pellere nata foro.

BERNARDO IOANNI PIELAT

VAN. BVLDEREN

Summos in Iure honores adepto.

Da veniam, Pielate, die si carmina festo
 Nulla canam, socii quae mihi dicit amor;
Nec mea, gratantum densam comitata coronam,
 Ad titulos plaudat laeta Thalia novos,
Quos tibi Romani dat culta scientia Iuris,
 Quos Latii praefes dat Themis ipsa fori.
Non quod amicitiae iam sit mihi gratia vilis:
 In mores levitas non cadit ista meos.
Carmina secessus, vacuum sibi carmina pectus
 Exposcunt, hilare carmina mentis opus:
Me paene ereptae confectum cura puellae
 Torquet, et afflito multus amore dolor.
Da veniam! o nostros nunquam ferat Anna labores
 Sic tibi, nunc blandâ quam prece sollicitas;
Da veniam; sic spissa tuis det basia labris,
 Collaque sic ulnis implicit Anna suis!

D. M.

IANI HELVETII.

HELVETII Manes, et nobilis Vmbra Poëtae,

Vmbra per Elysias jam spatiata domos ;

Ecquid amicorum supereft in funere cura ?

Quique manet nobis, et tibi perstat amor ?

Nam modo te legimus, modo fuspiramus ademtum ;

Affiduoque tuum nomen in ore sonat ;

Et tua certatim lacrymisque fidelibus offa

Spargimus, Aoniis et tua bufta rofis.

Certe ego, fi pietas pro divite munere grata eft,

Annua solenni carmine sacra feram ;

Qualiter Ascanius puerilibus ibat in armis,

Cum pius exftincto duceret agmen avo.

Sed fortunato, dum te lugemus, in arvo

Tu nostri ignarus, Iane, doloris agis ;

Hic, post vexatum tibi mille laboribus aevum,

Speratâ exfultas posse quiete frui ;

Dulciaque ingratae potanti oblivia lucis

Lethaeus large proluit ora latex ;

D

Sublimesque animas, meliores praebet amicos,
Quae numeros, vallis, claudit amoena pios.
Hic virtus tandem felix, haud Culpa beata est,
Nec nocet Ingeniis Fors, rudibusque favet.
Hic manus, agnovit cives quos Patria fidos ;
Hic dignum Ortygio corda locuta Deo ;
Gloriaque inventis quis venit ab artibus, et qui
Officiis multos demeruere suis.
Te colit hic veterum, te vatum turba novorum,
Pulcrior accubitu turba futura tuo ;
Haec facunda tibi committit plectra Propertiū,
Et Mytilenaeā sueta tonare chely.
Porrigit optatas venienti Hinlopius ulnas,
Complexu vatis perfruiturque sui ;
Raptus et in teneris dulcis meus Hooftius annis,
Quicum unā illustris fama sepulta domūs.
His tua, Iane, comes, vivisque incognita dicit
Otia, nec superis invidet Vmbra bonis.
Quippe tot aerumnas, tot amarae taedia vitae
Quis Deus exceptā tollere Morte potest ?

A D P H O E B V M
P R O
S O D A L I T I O P O E T I C O .

P H O E B E fave ! juncti ingredimur tua templa sodales ;
Huc age cum Musis ad tua sacra veni.
Te duce Pegaseos liceat gustare liquores ,
Et dextro Aonium culmen adire pede.
Integritas , proavos referens candore Batavos ,
Et non fucato pectore nuda Fides ;
Pax bona , et unanimis societ Concordia mentes ,
Firmaque Amicitiae vincula corda ligent !
Et tu , Phoebe , diem , tulit haec qui commoda primus ,
Saepe refer nitidis et sine nube rotis !

1765.

D. M.

D. M.

C O M I T I S

JOHANNIS MAVRITII

Sepulti prope Cliviam.

MAVRITII monumenta! sepulti Herois imago,
 Salvete! et tanto busta superba viro!
 Vos, precor, haud imbræ, haud militis impia laedat
 Vos manus, haud avido faecula dente terant!

I N E F F I G I E M

N I C O L A I D E V R I E S.

Sic hominum communis amor, sic Vriesius ora,
 Ora sed eloquii flumine plena, tulit.
 Codicis aeterni, non scita humana propagans,
 Sic sibi commissum duxit in astra gregem.
 Attonitam hac facie naturae arcana juventam
 Newtono docuit vix minor ipse suo.

Quae micat in laetâ sincera modestia fronte,
 Et genii et certa est indolis illa nota.
 Vivo tanta fuit, vix ulli quanta sepulto,
 Quae nec ab exsequiis crescere fama queat :
 Moribus, ingenio, vel mentis acumine nullum
 Huic aquaeva parem turba fuisse ferunt.

I N

VRIESIVM ASTRONOMVM.

DICITE coelicolae vos conscientia fidera coetus,
 Quaeque repurcussa lumine Luna micas ;
 Quique per immensum radiantes aethera flamas
 Dividis, aurata Phoebe superbe comâ ;
 Vriesiadaene audax scrutati industria coeli
 Invidiae vobis, dicite, paene fuit ?

A D

CAROLVM GERADVM HVLTMAN.

ILLA dies festos mihi semper habebitur inter,
 Et meritâ lucem religione colam,
 Quae mihi te, fortem quo compensaret iniquam,
 Te mihi, amicorum prime, Gerarde, dedit.

Te virtus, valuitque fides mihi iungere, quique
 Plurimus in Gelro pectore candor inest ;
 Ingenium et, doctâ celebrem quod laude Parentem,
 Et mox maternum reddere spondet Avum ;
 Nec notus de plebe viris calor igneus, afflat
 Thymbraeo qualis faucia corda Deo.
 Ergo amor oblito meus hic de pectore cedet,
 Extincto sensus cum mihi nullus erit.
 Tu modo redde vicem ; serisque nepotibus ambo
 Exemplum sanctae stemus amicitiae.

I N A L B O
 ARNOLDI VAN TEYLINGEN.

T E mihi quae teneris concordia iunxit in annis,
 Quam pudor, et recti conciliavit amor,
 Et comitata tuos blanda indulgentia mores,
 Et, Teylinge, mihi saepe probata fides ;
 Non aevi hanc spatium, non intervalla locorum,
 Non atrâ imminuat nube notata dies !
 Sic tibi uterque parens numerosos impleat annos !
 Sic eat in thalamos cara Iacoba tuos !

I N A L B O
P E T R I N I C O L A I A R N T Z E N I I.

QVI genium veteres animantem, Petre, Poëtas
Suevisti a teneris combibere unguiculis ;
Qui priscis Gallos, qui Teutonas addis olores,
Aemulus his Latium qui moderaris ebur ;
Quid meritis testem, doctus quae comprobat orbis,
Me quoque, quem nemo novit, adesse jubes ?
Fallor, an ignoto vis consuluisse sodali ?
Notus amicitiâ fiat ut ipse tuâ,

I N A L B O
P E T R I D R E V X.

VIDISTI, nitidae quod pressit ab ubere vaccae
Rustica formosâ lac Galatea manu ?
Aut fudit cum bruma nives incana recentes,
Incessu nulli quas tetigere pedes ?
Indolis haec, haec Dreuxiaci candoris imago est,
Pectora sic nullâ labe notata gerit.

I N A L B O
R E G N E R I S P A N I I.

SPANIVS, Hollando Latios qui pectine vates,
Et Graio saturos fonte referre studet ;
Commoda, quae nostris nimis ignorata Poëtis,
Quanta feret Pindo, Phoebe Batave, tuo !

I N A L B O A M I C O R V M
H I E R O N Y M I D E B O S C H.

PECTORA qui Clario, Boschi, percusus ab oestro,
Aurea non humili carmine saecla refers ;
Et cui Tulliacae resonat vox aemula linguae,
Cum non adstrictis te iuvat ire modis ;
Accipe, quae nitidis insculpsi pauca tabellis,
Vt tibi amicitiae stent monumenta meae.
Hoc ego, te socio, non expers laudis ; et a te est
Cultores inter quod ferar ipse tuos.

